

[Christmas Møller.]

ning, at Stillingen i Virkeligheden er den, at langt det største Antal af Bankens Engagementer, nemlig 13 000 af godt 16 000, er i Provinsen, saa kan vi ikke se rettere end, at dette i høj Grad understreger, at en langsom Likvidation ved Afhændelse af Filialerne, saaledes som det allerede er sket i enkelte Tilfælde, meget vel kunde have ladet sig gennemføre.

Da Landmandsbanken fik ubegrænset Statsgaranti i 1923, og efter at denne Statsgaranti blev effektiv, blev Landmandsbanken jo en ren Statsbank. Vi forstaar, at Flertallet indenfor Flertallet ved den trufne Ordning mener, at det efterhaanden vil lykkes ved Aktiernes Afhændelse at bringe dette Forhold til Ophør, og man kan jo kun haabe, at dette Flertal maa faa Ret heri. Men for os har det altsaa staaet saaledes, at der ikke var tilstrækkelig Betyggelse i saa Henseende, og vi har derfor ikke kunnet tiltræde Forslaget. Vi frygter for, at der ikke indenfor et overskueligt Tidsrum vil blive nogen Mulighed for at faa afsat Aktierne, saaledes at en Statsbank i Realiteten er etableret.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne have Lov til at understrege, hvad det ærede Medlem Hr. Pitzner sagde angaaende Landmandsbanknævnet. Det ærede Medlem Hr. Pitzner opfordrede med Rette til, at man gav de andre private Banker i Hovedstaden saavel som Landet over en Stilling, saaledes at der ikke kunde klages fra deres Side. Landmandsbanknævnet, hvori de private Bankers Interesser i hele dette Forhold skal varetages, skal stadig eksistere i sin oprindelige Skikkelse; jeg forstaar det da ogsaa saaledes, at den højtærede Handelsminister og Udvalget er enige i, at Hensyn skal tages til Anskuelse og Tanker, der kommer fra den Side.

Naar det fra mange Sider er blevet fremhævet, at det for Danmarks og navnlig Hovedstadens økonomiske Liv var nødvendigt at have en tredje Storbank ved Siden af Handelsbanken og Privatbanken, er der jo indenfor alle sagkyndiges Kredsen ingen Tvivl om, at dette er rigtigt. Vi er af den Anskuelse, at Statens Medvirken til Rejsning af denne tredje Bank ikke havde været fornøden, i hvert Fald ikke ved direkte Statsstøtte eller Aktietegning, men at den var blevet skabt ved Erhvervslivets egen Drift, og at dette havde været heldigere.

Vi synes ej heller, der er skabt den fornødne Tryghed og Fasthed med Hensyn til hele Landmandsbankens Forhold, og

vi peger paa, at man Gang paa Gang lægger Afgørelsen i den politiske Ministers Hænder.

I Henhold til disse Betragtninger skal jeg her ved anden Behandling anbefale at stemme imod det af Flertallet stillede Ændringsforslag, ligesom jeg anbefaler at stemme imod de af det ærede Medlem Hr. Zahle stillede Underændringsforslag.

Korsgaard: Det er mig uforstaaeligt, at Spørgsmaalet om, hvorfra Pengene eventuelt kommer, skulde kunne have nogen Indflydelse paa Bankens Drift som saadan. Jeg vil derfor gerne spørge det ærede Medlem Hr. Zahle, om det er det radikale Partis Hensigt at stemme for Lovforslaget, hvis deres Ændringsforslag blev vedtaget — jeg undlader dog ikke at tilføje, at jeg ikke kan stemme for det radikale Partis Ændringsforslag. Men ikke des mindre mener jeg, der maaske kunde være Anledning til at faa et Svar herpaa.

Jeg vil gerne om et Afsnit af Betænkningen, hvori det hedder:

„Med Henblik paa den mellem Bankens Statusopgørelse og Tomandsudvalgets Opgørelse tilstedeværende Forskel paa ca. 34 Mill. Kr. indskyder Staten som Reservefond en Statsforskrivning paa 34 Mill. Kr.“

o. s. v. sige, at saaledes som Ændringsforslaget er formet, er denne Sætning uden al Mening. Forslagets Mening maa være, at de 34 Mill. Kr., som sættes i Reservefonden, alene tjener den nye Bank, om man saa vil, den Del af Banken, der skal blive ved at leve, som Sikkerhed. Derfor forekommer det mig at være uden al sund Sans i Virkeligheden at have sat de 34 Mill. Kr. i Relation til de to Opgørelser, dermed har de intet at gøre.

Jeg lægger megen Vægt paa dette, fordi det staaer for mig saaledes, at den Dag Statsgarantien falder bort, skal, saa vidt jeg ved, pr. samme Dag det opgøres, hvor meget det faktiske Tab har været paa de gamle Engagementer. Jeg haaber, at dette Tab ikke har været over 136 Mill. Kr., men det er jo ikke altid, ens Forhaabninger gaar i Opfyldelse. Skulde det pr. den Dag vise sig, at Tabene er væsentlig større og de dertil nødvendige Millioner skulde fremkomme ved at nedskære Reservefonden for den nye Bank, vil jeg anse det for at være ikke saa lidt i Retning af en Katastrofe. Det er netop i det Øjeblik, den nye Bank har den allerstørste Interesse i at have den størst mulige Sikkerhed til Sikring for at kunne bevare Indskuddene.

Jeg føler mig altsaa overbevist om, at